

استاندارد نظارتی بر ارزیابی پوشش اتکایی بیمه گران اولیه و

تضمین بیمه گران اتکایی آنان

ترجمه اداره مطالعات طرح و توسعه

این استاندارد رهنمون‌هایی را برای ناظران در ارزیابی این موضوع که چگونه بیمه گران توافقات بیمه اتکاییشان را مدیریت می‌کنند در اختیار می‌گذارد و راجع به خط مشی‌ها و مراحل بحث می‌کند که باید در شرکتها برقرار باشند و همچنین راجع به شیوه‌های نظارتی به منظور ارزیابی کفایت هر پوشش اتکایی شرکت بحث می‌کند. IAIS قبول دارد که اخیراً تفاوت‌های چشمگیری در شیوه‌های نظارتی اعمال شده توسط اعضاء حوزه قضایی در ارتباط با بیمه اتکایی وجود دارد. برای مثال، بیمه گران اتکایی در برخی حوزه‌های قضایی مستقیماً نظارت می‌شوند؛ حوزه‌های قضایی دیگر متکی به آژانسهای نرخ گذاری در ارزیابی تضمین بیمه گر اتکایی هستند. برخی ناظران فهرستی از بیمه گران اتکایی که مجاز به پذیرش بیمه اتکایی در حوزه قضاییشان هستند را نگه می‌دارند، در حالیکه برخی ناظران دیگر بیمه گران اتکایی را ارزیابی می‌کنند که در واقع در حال کسب و کار در حوزه قضایی آنان هستند. برخی حوزه‌های قضایی بیمه گران اتکایی را ملزم به پست کردن وثیقه، پوشش دهنده بدهیهای احتمالی (یا بدهیهای همراه با سود) بیمه گر اتکایی، در حمایت از شرکتهای واگذارنده می‌کنند. علاوه بر این در سالهای اخیر بیمه اتکایی با معرفی محصولات جدید بسیاری متحول شده است. این محصولات عموماً بعنوان محصولات جایگزین انتقال ریسک شناخته می‌شوند.

۱. مقدمه

شرکتهای بیمه، ریسک را به نمایندگی از سوی دارندگان بیمه نامه تقبل می‌کنند. شرکتهای بیمه این ریسک را بوسیله تحصیل بیمه با بیمه گران اتکایی تعدیل می‌کنند. از طریق استفاده از بیمه اتکایی، بیمه گر می‌تواند ریسک را کاهش دهد، توانگریش را تثبیت نماید، از سرمایه در دسترس بطور بهینه تری استفاده نماید و ظرفیت بیمه گری را بسط دهد. بیمه اتکایی به بیمه گر در کسب نمودار ریسک مطلوب و سنجیده کمک می‌کند. با این وجود، علی‌رغم بیمه اتکایی خریداری شده، بیمه گر اولیه معمولاً بطور قراردادی نسبت به پرداخت کامل مبلغ خسارت دارندگان بیمه نامه مسئول باقی می‌ماند.

بیمه اتکایی ممکن است توسط "بیمه گران اتکایی صرف"^۱ (یا حرفه ای) یا توسط بیمه گران اولیه ای که همچنین مجاز به پذیرش بیمه اتکایی هستند فراهم آورده شود.

۲. انواع توافقات بیمه اتکایی

سنتی

اکثر ریسک پذیرفته شده توسط بیمه گران اتکایی بر مبنای قراردادهای سنتی هستند که معمولاً یا پیمانی^۲ یا اختیاری^۳ هستند. طبق قراردادهای پیمانی، بیمه گر اتکایی بطور اتوماتیک در بخشهایی معین یا پرتفولیوهای کسب و کار بیمه گر شرکت می نماید (به قراردادهای پیمانی همچنین بعنوان "بیمه دست دوم"^۴ یا ظرفیت خودکار اشاره می شود). قراردادهای اختیاری سهمیم شدن بیمه گر بطور ریسک به ریسک و جداگانه را ممکن می سازد.

قراردادها ممکن است نسبی یا غیر نسبی باشند. بیمه اتکایی نسبی صورتی از بیمه اتکایی است که در آن حق بیمه ها و خسارتهای بیمه گر بطور نسبی با بیمه گر و بیمه گر اتکایی تقسیم می شوند. در بیمه اتکایی غیر نسبی، بیمه گر حق بیمه ریسکی را به بیمه گر اتکایی می پردازد و بیمه گر اتکایی سهمی از تعهدات بیمه گر را مازاد بر میزان معینی که می توانست توسط مبلغ بیشتر دیگری محدود شود تقبل می کند. از این رو پوشش اتکایی می تواند در چندین لایه تشکیل شود. معمولاً، برای بیمه غیر عمر، قراردادهای بیمه اتکایی یکسال بطول می انجامند و رشته های بیمه ای معینی را پوشش می دهند. قراردادهای بیمه اتکایی عمر معمولاً نامعین (مبهم) هستند و تنها "شرط خاتمه"^۵ برای کسب و کار جدید را دارا هستند.

ART

ریسک بیمه ممکن است به بیمه گران اتکایی و دیگر طرفهای قرارداد با استفاده از تکنیکهای ART مانند بیمه اتکایی مالی و اوراق بهادارسازی انتقال داده شود. اوراق بهادارسازیها عموماً یا از "واحدهای حمایت شده"^۶ یا از "شرکتهایی با اهداف خاص"^۷ استفاده می نمایند تا موجب انتقال ریسک بیمه از شرکت واگذارنده شود. تاکنون اکثر

¹ Pure reinsurers

² Treaty

³ Facultative

⁴ Automatic reinsurance

⁵ Termination provision

⁶ Protected cell

⁷ Special purpose vehicle

اوراق بهادارسازیهها کاملاً بودجه بندی شده اند این بدین معنا است که درآمدهای اوراق بهادار کاملاً ریسکهای اوراق بهادار سازی شده را پوشش می دهند.

همچنین پوشش مشابهی می تواند توسط انواع دیگری از قراردادهای ART فراهم شود که برخی از این قراردادها توسط بیمه گران اتکایی در اختیار گذاشته می شود. پوشش ART ممکن است بطور چندین رشته ای، چندین ساله و فراگیر(کل نگرانه) خریداری شوند و می توانند گذشته نگر یا آینده نگر باشند. قراردادها می توانند حمایتی در برابر ریسکهای مالی و عملیاتی مختلف فراهم آورند. برای مثال، برخی قراردادهای ART همانند قراردادهای بیمه اتکایی سنتی، از حد توانگری بیمه گر اولیه حمایت می کنند.

در برخی قراردادهای ART انتقال ریسک بیمه نسبت به انتقال ریسکهای مالی، همانند ریسک اعتبار، نقدینگی یا بازار، کم اهمیت است. درحالیکه بیمه اتکایی مالی نامیده می شوند، اکثر حوزه های قضایی تلقی می کنند که چنین قراردادهایی پوشش اتکایی معتبر را تنها تا اندازه ای در اختیار قرار می دهند که مستلزم انتقال واقعی ریسک بیمه هستند. با این وجود، چنین قراردادهایی نقشی را در مدیریت ریسک شرکت ایفا می نمایند؛ اما نباید برای تعدیل ریسک بیمه در نظر گرفته شوند مگر اینکه انتقال واقعی این ریسک وجود داشته باشد. در برخی موارد تنها هدف واگذارنده بدست آوردن تأثیر مطلوب برای گزارش مالی است اما قراردادهای ART نباید برای تحریف گزارش حقیقتی و بی طرفانه استفاده شوند.

۳. استراتژی بیمه اتکایی و رویه های کاری مدیریتی

هیئت مدیران

هر بیمه گر باید استراتژی بیمه اتکایی را دارا باشد که توسط هیئت مدیران شرکت تصویب شده است. این استراتژی باید برای نمودار ریسک کلی شرکت مناسب باشد. استراتژی بیمه اتکایی بخشی از استراتژی کلی بیمه گری شرکت خواهد بود. بهتر است هیئت مدیره استراتژی بیمه اتکایی را بطور سالیانه بررسی نماید (در مورد بیمه گران عمر، احتمالاً به دفعات کمتر). ضمناً، استراتژی بیمه اتکایی باید زمانی بررسی شود که تغییراتی در شرایط شرکت، استراتژی بیمه گریش یا وضعیت حقوقی بیمه گران اتکایش وجود داشته باشد.

استراتژی بیمه اتکایی باید استراتژی بیمه گر را معین نماید و از استراتژی بیمه گر برای مدیریت بیمه اتکایی گزارش مستند تهیه نماید. این امر با مشخص نمودن رویه کار برای:

- بیمه اتکایی که باید خریداری شود
- چگونگی بیمه گران اتکایی که انتخاب خواهند شد ، از جمله چگونگی ارزیابی تضمین آنان
- چه وثیقه ای ، اگر درخواست شود ، در هر زمان معین لازم است ؛ و
- چگونه برنامه بیمه اتکایی نظارت خواهد شد (به عبارت دیگر سیستمهای کنترل داخلی و گزارش دهی)

هیئت مدیره باید تضمین نماید که تمامی شرایط قانونی و نظارتی بر آورده شده اند و بهتر است محدودیتهایی را وضع نماید بر روی:

- ریسک خالصی که باید نگهداری شود ؛ و
- حداکثر میزان حمایت اتکایی قابل پیش بینی که باید از بیمه گران اتکایی تأیید شده خریداری شود

مدیریت ارشد

مدیریت ارشد باید از خط مشی های واضح و رویه های کاری برای بکارگیری استراتژی بیمه اتکایی که توسط هیئت مدیران تعیین شده گزارش مستند تهیه نماید. این گزارشها شامل می شوند:

- تعیین دستورالعملهای بیمه گری که انواع بیمه های پذیرفته شده ، شرایط بیمه نامه و میزان کل مواجهه خطر را با نوع کسب و کار بیمه ای معین می کند.
- وضع محدودیتهایی بر روی میزان و نوع بیمه که بطور خودکار توسط بیمه اتکایی پوشش داده خواهد شد (برای مثال بیمه اتکایی قراردادی) ؛ و
- وضع معیارهایی برای تحصیل پوشش اتکایی اختیاری

بمنظور اجتناب از ریسکهای پوشش داده نشده ، قیود و شرایط پوشش اتکایی باید سازگار با شرایط کسب و کار اصلی باشد.

محدودیتهای بر روی ریسک خالص نگهداشته شده باید یا برای هر رشته بیمه ای یا برای کل حساب تعیین شود. همچنین بیمه گر ممکن است محدودیتهایی را برای هر ریسک یا هر واقعه (یا ترکیبی از آن) تعیین نماید. محدودیتهای باید بر مبنای ارزیابی نمودار ریسکشان و هزینه بیمه اتکایی باشند. بویژه ، بیمه گر باید سرمایه کافی برای حمایت ریسک نگهداری شده داشته باشد. برخی بیمه گران ممکن است از نتایج تکنیکهای تحلیلی مالی پویا (با استفاده از پوشش اتکایی بعنوان یکی از متغیرها) بعنوان دروندادهایی (داده های ورودی) در این تصمیمات عملیاتی استفاده نمایند.

بیمه گر باید لیست به روزی از بیمه گران اتکایی را نگهداری نماید که این لیست را تأیید نموده اند. برای هر بیمه گر اتکایی تأیید شده ، سطح مناسب مواجهه با خطر باید معین شود. بمنظور تعیین این سطح ، بیمه گر باید توانایی و تمایل بیمه گر اتکایی برای انجام تعهدات قراردادیش را بمحض اینکه به سررسید می رسند (یعنی تضمین وی) ارزیابی نماید. چنین ارزیابی خواه وثیقه پست شود یا نشود نیاز می باشد. ارزیابی باید اثرات هر نوع وثیقه ای را که بیمه گر اتکایی به نفع دیگر بیمه گران پست کرده است به حساب آورد. بهتر است دستور العملهای اعتباری بیمه گر ، سیستم برای کنترل میزان مواجهه با خطر را به هر بیمه گر اتکایی توصیف نماید.

بمنظور بهبود تضمین پوشش اتکایی کلی ، بیمه گران ممکن است خواهان استفاده از تعدادی از بیمه گران اتکایی متفاوت باشند. همچنین ممکن است با استفاده از تکنیکهای معین ART به تنوع نایل شد.

بطور کلی ، اگر هیچ شرایطی بر روی انتخاب بیمه گر اتکایی یا بر روی پست کردن وثیقه گذاشته نشود ، هر چقدر تعداد بیمه گران اتکایی استفاده شده کمتر باشد بیمه گر باید اهمیت بیشتری را به تضمین⁸ بیمه گران اتکاییش بدهد. اگر شرکتی مشاوره ای را درباره توانایی و تضمین بیمه گر اتکایی بگیرد ، در آنصورت باید خویش را مجاب نماید که این مشاوره داده شده منطقی است. به همین ترتیب ، اگر پوشش اتکایی از طریق واسطه ای تحصیل شود ، شرکت باید ریسک عملیاتی مربوط به این معامله را ارزیابی کند.

مدیریت ارشد باید تضمین نماید که سیستم اطلاعات مدیریت مناسب از عهده تمامی شرایط هیئت مدیره با توجه به فراوانی گزارشها و سطح جزئیات بر می آید. ضمناً ، باید سیستمهای کنترل داخلی کافی وجود داشته باشد تا تضمین کنند که کل بیمه گری بر طبق خط مشی شرکت انجام می شود و پوشش اتکایی طرح ریزی شده مناسب است. سیستمهای کنترل بیمه گری باید بطور به موقع قادر به شناسایی و گزارش دهی در جایی باشند که بیمه گران از محدودیتهای مجاز تخطی می نمایند ، دستورالعملهای شرکت را می شکنند یا در غیر اینصورت ریسکهای فراتر از توانایی مبنای سرمایه و پوشش اتکایی برای خدمات را بپذیرد.

⁸ Security

کنترل داخلی

سیستمهای کنترل داخلی مناسبی باید وجود داشته باشند تا تضمین نمایند که خسارتهای بیمه گران اتکایی مناسب گزارش می شوند و پرداختهای خسارتهای اتکایی فوراً جمع آوری می شوند. کنترل بیمه گری ممکن است شامل ارزیابی آماری ریسک باشد و که آیا این ریسک همانطور که پنداشته می شد انتقال داده شده است. این ارزیابی همچنین ممکن است شامل بررسی قراردادهای اتکایی باشد. هیئت مدیران باید گزارشهای منظم و جامعی را درباره کارایی و عملکرد سیستم خسارتهای و حمایت اتکایی دریافت نمایند. بهتر است سیستمهای کنترل داخلی شرکتها در معرض بازبینی حسابرسی منظم باشند.

۴. نظام نظارتی برای کسب و کار بیمه (پوشش و تأمین اتکایی)

ناظر باید به اثبات برساند که هیئت مدیران علاوه بر پرداختن به بیمه گری و بیمه اتکایی، چارچوب استراتژی کلی را وضع نموده است. برای ارزیابی پوشش اتکایی، تضمین و وثیقه بیمه گران اتکایی که ممکن است پست شود، ناظر باید تخصص کافی داشته باشد یا دسترسی به تخصص کافی را داشته باشد. معمولاً ناظر شیوه مبتنی بر ریسکی را اتخاذ می نماید - این شیوه تضمین می کند که در شرکت خط مشی ها، سیستمها و رویه های کاری مناسبی برقرار است و کار بررسی دقیقتر را بر روی مناطق ایجاد کننده موضوع مورد توجه مهم و خاص متمرکز می کند.

قبل از اعطاء مجوز، ناظر باید با خط مشی های همراه کننده، استراتژیهای بیمه اتکایی و مدیریت ریسک طرح ریزی شده شرکت مجاب شده باشد. بهنگام بررسی طرح کسب و کار شرکت بیمه، ناظر باید ارزیابی نماید که آیا بیمه اتکایی پیشنهاد شده حداکثر خسارت قابل پیش بینی را پوشش می دهد. در طرح کسب و کار، شرکت باید توصیف نماید که چگونه و تا چه میزان بیمه نامه های آتی مجدداً بیمه خواهند شد. ناظر باید ارزیابی نماید که آیا بیمه گران اتکایی تضمین کافی را ارائه می دهند. در اکثر موارد، این ارزیابی می توانست با مبادله اطلاعات بین ناظران افزایش یا بهبود داده شود.

شرکتها باید در تمامی مواقع پوشش اتکایی کافی را حفظ نمایند. ناظران باید بطور منظم پوشش اتکایی و نمودار ریسک بیمه گران را ارزیابی نمایند. در حالیکه بسیاری از قراردادهای اتکایی بطور سالانه مؤثر هستند، برخی قراردادها خصوصاً برای بیمه عمر و برخی قراردادهای ART می توانند برای چندین سال مؤثر باشند. در چنین

مواردی، ناظران مایل خواهند بود تا مطمئن شوند که بیمه گر اتکایی تضمین کافی، دال بر این موضوع که بعنوان طرف قرارداد بلند مدت عمل نماید را ارائه می دهد.

ناظران باید اطلاعات کافی و مرتبط درباره بیمه گران اتکایی استفاده شده و پوشش اتکایی ترتیب داده شده را دریافت نمایند. اطلاعات مرتبط ممکن است شامل باشند:

- گزارشهای توصیف کننده پوشش اتکایی، قراردادهای یا برنامه های اتکایی؛ و
 - صورتهای مالی، با محاسبه نتایج بیمه اتکایی، هر نوع مبلغهای معوقه از طرف بیمه گران اتکایی و اثر تکنیکهای ART، از جمله بیمه اتکایی مالی.
- ناظران باید قادر به بررسی کیفیت و اعتبار اطلاعات تسلیم شده باشند.

اطلاعات ممکن است ارائه شوند به شکل:

- کپی هایی از قراردادهای و الحاقیه ها
- کپی هایی از بیمه نامه های موقت و گواهیهای موقت بیمه
- گزارشهای رسمی نظارتی؛ یا
- توصیفات و خلاصه های قرارداد پذیرفته شده

اطلاعات بدست آمده توسط ناظران در روند ارزیابی پوشش اتکایی شرکت باید محرمانه نگهداری شوند.

با استفاده از این اطلاعات و دیگر اطلاعات مرتبط دریافت شده در طی بازرسی در محل، ناظر باید ارزیابی نماید:

- حساسگری (دوراندیشی) نمودار ریسک شرکت از جمله ارزیابی هر نوع تمرکز ریسک، یعنی میزان خطرات انباشته با احتمال ایجاد زیانهای به اندازه کافی بزرگ که سلامت مالی بیمه گر یا توانایش در نگهداری عملیات اصلی را تهدید می نمایند؛
- پیروی از استراتژی بیمه اتکایی شرکت؛
- کفایت پوشش اتکایی و توانایی مالی شرکت بیمه، بویژه تحت سناریوهای خسارتی شدید اما قابل قبول؛
- کفایت تضمین بیمه اتکایی، با در نظر گرفتن دامنه وسیعی از عوامل از جمله توانایی مالی، خواه بیمه گران اتکایی بطور مناسبی نظارت می شوند و اعم از اینکه وثیقه پست می شود یا نه، رجوع شود به پاراگراف ۱۳ در بالا؛ و
- شایستگی هر نوع تکنیکهای ART استفاده شده، مانند اوراق بهادار سازی

در انجام این ارزیابیها، ناظر باید نمودار ریسک کلی بیمه گر را در نظر بگیرد. ناظر باید از تضمین و کفایت بیمه اتکایی یا پوشش ART برای "بیمه دنباله دار"⁹ (که در آن گسترش خسارتها آرام است) و لایه های بالایی برنامه های فاجعه آمیز (که در آنها مبالغ¹⁰ مربوط می توانند بزرگ باشند) آگاه باشد.

انتخاب پوشش اتکایی، تصمیم کسب و کار بیمه ای است که توسط مدیریت در حیطه استراتژی بیمه اتکایی کلی بیمه گر گرفته شده است. با این وجود، در جاییکه پوشش اتکایی نامناسب و غیر کافی توانایی شرکت در پرداخت خسارتهای دارندگان بیمه نامه را تحت تأثیر قرار می دهد، ناظر باید وارد گفتگو با مدیریت شرکت شود. ناظر باید اختیار اجرایی و قانونی لازم در اتخاذ "اقدام اصلاحی (جبرانی)"¹¹ در میان دیگر مواردی مانند پوشش اتکایی ناکافی، تضمین ناکافی بیمه گر اتکایی، عدم پیروی از استراتژی بیمه اتکایی شرکت، وثیقه ناکافی (در جاییکه قابل اعمال است) یا استفاده از بیمه گران اتکایی تأیید نشده (یعنی غیر مجاز) را دارا باشد.

اقدام اصلاحی باید بهنگام محاسبه شرایط توانگری یا ذخائر فنی بطور خالص یا بهنگام تعیین پوشش ذخائر فنی ناخالص توسط وصول شدنیهای بیمه اتکایی، اختیاری در رد اعتبار بطور کلی یا تا حدی را دارا باشد. همچنین، ناظر باید قادر به ملزم کردن بیمه گر باشد در:

- خریداری نمودن پوشش اتکایی اضافی
- فراهم نمودن سرمایه اضافی
- ایجاد نمودن ذخائر فنی بیشتر؛ و
- وادار نمودن به پست کردن وثیقه بیشتر اگر قابل اعمال باشد

چنین اقدامی باید برطبق اصول شفافیت اتخاذ شود و بر مبنای معیارهای عینی باشد

ناظر ممکن است مایل باشد که اطلاعات ریسک مقایسه ای را در اختیار بیمه گر قرار دهد، برای مثال به شکل "داده ملاک"¹² یا مقایسه ای. این اطلاعات به مدیریت اجازه می دهد تا کیفیت پوشش اتکایی را در مقایسه با استانداردهای بازار ارزیابی نماید و تصمیم گیری نماید که آیا نمودار ریسکش قابل قبول و حسابگر است.

⁹ Long-tail business

¹⁰ Amounts

¹¹ Remedial action

¹² Benchmarking data